

"משירין פירות דרך ארובה". והוא **כלשון המשנה במסכת נזיר**, "רבי ישמעאל אומר, נזיר לא יחוף ראשו באדמה, מפני שמשיר את השער".

ד. משחירין.

לדברי רב נחמן, השלכת דבר מלמעלה למטה היא גם השחרתו, והיו יכולים לשנות, "משחירין פירות דרך ארובה". והוא **כלשון המשנה במסכת כלים**, "השחור [=תער^א] והזוג של ספרים [=יש להן שני סכינים, לכן נקראים זוג, ויש להן חליות, ופורקים אותן זה מזה], אף על פי שנחלקו מקבלים טומאה [כי ראויים למלאכה כל אחד לעצמו]", ונקרא התער שחור כי הוא משחיר את השער כלומר משליכו הרי שההשלכה מטה קרויה השחרה.

ה. מנשירין.

לדברי רב נחמן, השלכת דבר מלמעלה למטה היא גם הנשרתו, והיו יכולים לשנות, "מנשירין פירות דרך ארובה". והוא **כלשון המשנה במסכת שבת**, "מי שנשרו [=נפל^ב] כליו [=בגדיו] במים, מהלך בהם [והן מתייבשים והולכים] ואינו חושש [שיחשדוהו שכבסו^ג]. **וכלשון המשנה במסכת פאה**, "איזהו לקט הנושר בשעת קצירה".

דפים ל"ה-ל"ו

משילין פירות דרך ארובה ביום טוב אבל לא בשבת

מי שיש לו חטים או שעורים שטוחים על גגו להתייבש, וראה גשמים ממשמשים ובאים, התירו לו לטרוח, ולהשליכם לבית דרך ארובה שבגג [=חלון בתקרת הבית], והם

^א פירש הקונטרס, שחור, תער שאין בית יד שלו מחובר, ופורקין אותו לפעמים, ואף על פי שנחלקו, מקבלין טומאה, שראוין למלאכתן כל אחד לעצמו. וקשה דבית יד למאי חזי לעצמו. ונראה דשחור נמי הוי מספרים, אלא שהן קטנים, וזוג של מספרים הוא גדול מן השחור, ושני סכינים לזה ולזה, והקטנים נקראים שחור [תוס^י].

^ב כאן משמע שהוא לשון נשירה, מלשון פירות הנושרין, ולא כמו שפירש רש"י בפרק חבית לשון שרייה. ומיהו לכך קאמר הכא אי נמי כהא דתנן איזהו לקט זה הנושר בשעת קצירה, דהאי איכא לדחויי ולפרושי לשון שרייה כדפירש הקונטרס. [תוס^י].